

Τὸ χοίρειον ἔλαιον, τὸ παρασκευασθὲν ἐκ τῆς τήξεως τοῦ χοιρείου λίπους ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀλλάξουμε γουρ'νόλαδο μὲ λιόλαδο Πελοπν. (Παππούλ.) Βάλε λιγούλι γουρ'νόλαδο 'ς τὸ φαῖ νά κάνης τὴ δουλειά σου Πελοπν. (Βερεστ.) "Ερριξα μέσ' 'ς τὸν τραχανᾶ γουρ'νόλαδο αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνολαίμης ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λαίμους.

Ἄλ. ἔχων εὐτραφῆ λαίμον ὡς τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρουνολαίμης καὶ ὡς παρωνύμ. Κρήτ. (Βιάνν.)

γουρουνόλακκος ὁ, Ἀττικ. γουρουνόλακκας Ἀττικ. Μῆλ. γουρ'νόλακκος Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λάκκος.

1) Λάκκος εἰς τὸν ὅποιον περιορίζεται ὁ χοῖρος διὰ νὰ τραφῇ καὶ παχυνθῇ ἀκινήτων Ἀττ. Μῆλ.: Θέλω νὰ καθαρίσω τὸ γουρουνόλακκα, γιὰτ' ἐγέμισε ἀπὸ κοπριά καὶ λάσπες Μῆλ. Συνών. χοιρογόοβα. 2) Λάκκος τὸν ὅποιον ἀνοίγει ὁ χοῖρος μὲ τὸ ρύγχος τοῦ Ἰμβρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νόλακκα Πελοπν. (Μαργέλ.) Στερελλ. ("Ἁγίος Κωνσταντ.)

γουρουνόλασπη ἡ, Χίος γουρ'νόλασπη Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λάσπη.

Λάσπη σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς παραμονῆς καὶ κινήσεως τοῦ χοίρου ἐντὸς λάκκου μεθ' ὕδατος Πελοπν. (Δίβρ.) Χίος: Τὰ παλιγοῦρωνα, οὔλο γουρ'νόλασπη γιόμισανε τ' ἀλλάκια Δίβρ. Ἦρε μὴ γουρουνόμαντρα κ' ἐπῆρε γουρουνόλασπη Χίος || "Εγιν' ὁ δρόμος γουρ'νόλασπη (= ἀκάθαρτος) Δίβρ.

γουρουνολέπι τό, ἐνιαχ. γουρ'νολέπ' Στερελλ. (Δέσφ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λέπι.

Τὸ φυτὸν Ἄρον τὸ ἰταλικὸν (Arum italicum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρωδῶν (Araceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γιάρρος 2, γουρουνόπρόζυμο, δρακόντι, δρακοντιά, καπασούρια, κατσοῦλας, λιάρρος, φιδόχορτο, ψωλὴ τοῦ Τούρκου.

γουρουνολίβαδο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουλίβαδου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λιβάδι.

Λειμών, λιβάδι πρὸς βοσκὴν ἀγελαίων χοίρων ἐνθ' ἄν.: "Αμα εἶμι μπ'λουκιάρ'κου τοῦ γουρουν', γυρίζ' 'ς τὰ γουρ'νουλίβαδα κὶ βουσκάει Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γουρουνόλιγδα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόλιγδα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λίγδα.

Τὸ χοίρειον λίπος ἐνθ' ἄν.: "Επιρναν τοῦ τηγάν' τοῦ σπιτουνοικουκέρ', τό 'βαναν' 'ς τ' φοντιά, ἤπιρναν κὶ γουρ'νόλιγδα κὶ ζ'μάτ'ζαν τοῦ νοικουκέρ' νὰ φανιρώσ' τὰ γρόσα Μακεδ. (Βόιον). Συνών. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνόλιπα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόλιπα Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Λιχάς Στρόπον.) Θεσσ. (Ἄλμυρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν.)

Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.). Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λίπα.

Γουρουνόλιγδα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γυαλίζ' τοῦ σαγόν' τ' ἀπ' τ' γουρ'νόλιπα ποῦ 'φαγι Εὐβ. (Στρόπον.) Τ' ἀλεγοῦβαν οἱ παλαιοὶ τοῦ ψουμὶ μὲ γουρ'νόλ'πα Εὐβ. (Λιχάς). "Εφκειασα πίττα μὲ γουρ'νόλ'πα Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνόλιπο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόλιπου Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λίπος.

Γουρουνόλιγδα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γουρ'νόλιπου τοῦ μεταχειρίζονται σὶ πουλλὰ φαγιὰ Θεσσ. (Καρυὰ). Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνολόγος ὁ, ἐνιαχ. γουρ'νολόγος Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βούτσ. Δίβρ. Κοντοβάζαιν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γουρουνί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν. Συνών. γουρουναραῖς, γουρουνάρης 1, γουρουνιάρης 1, γουρουνᾶς 1, γουρουνοβοσκός 1, γουρουνοτοσπάνης, ντορεμπάρης, χοιροβοσκός.

γουρουνόλοτζιος ὁ, ἐνιαχ. γουρουνολοζὸς Ζάκ. (Μαχαιράδ.) γ'ρουνόλοζος Πελοπν. (Καρβελ. Λεῦκτρ. Τόμπρ.) γουρ'νόλοτζιο τό, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ λότζιος, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alloggio* = κατάλυμα.

Γουρουνόκαλύβα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.: Αὐλὴ εἶναι αὐτὴ ἡ γουρουνολοζός; (περὶ ἀκαθάρτου αὐλῆς) Ζάκ. (Μαχαιράδ.)

γουρουνομάζωμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νουμάζωμα Στερελλ. (Λοκρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ μάζωμα.

Πλήθος χοίρων. Συνών. εἰς λ. γουρουνόβολι.

γουρουνομαθαίνω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μετοχ. γουρ'νομαθημένος Πάρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γ'ρουνομαθ'μένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γουρουνί καὶ τοῦ ρ. μαθαίνω.

Δίδω κακὴν ἀνατροφὴν εἰς τινα ἐνθ' ἄν.: Μὴ δὰ γουρουνομαθαίνης τὰ παιδιὰ ζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ μετοχ. ἐπιθετ., ὁ ἔχων κακὴν ἀνατροφὴν, ὁ ἀγενής Πάρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν. κ.ά.): Τό 'χει γουρουνομαθημένο τὸ παιδί της Κίτ. Μάν. Εἶναι πολὺ γουρουνομαθημένο παιδί, σᾶδι δὲ ζῇ μ' ἀδρώπους ἀλλὰ μὲ γουρουνία (σᾶδι δὲ ζῇ = σὰν νὰ μὴ ζῇ) αὐτόθ. Τά 'χει τὰ παιδιὰ της γουρ'νομαθημένα Γαργαλ.

γουρουνομάλλης ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νουμάλλ'ς Στερελλ. (Βαρετάδ. Καντήλ. Κουνουπίν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνόμαλλο.

Ὁ ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του σκληρὰς καὶ χονδρὰς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριομάλλης, γουρουνότριχης.

γουρουνόμαλλο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόμαλλο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐς. γουρουνί καὶ μάλλι.

1) Αἱ τρίχες αἱ καλύπτουσαι τὸ σῶμα τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: 2) Αἱ σκληραὶ καὶ χονδραὶ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὠρισμένων ἀτόμων. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Ποταμ. κ.ά.): *Τί γουρ'νόμαλλα ἔχεις, μωρ' κακομοίρη μου!* Γαργαλ.

γουρουνομάννα ἡ, Κρήτ. ("Ἁγίος Γεώργ. Μεραμβ.)
'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μάννα*.

'Η θήλεια χοῖρος ἐνθ' ἄν.: *Στὴν ὕστερη γεννιὰ ἡ γουρουνομάννα μου ἦκαμε δώδεκα γουρούνια* Κρήτ. ("Ἁγίος Γεώργ.)

γουρουνόμαντρα ἡ, Χίος — Λεξ. Περ. Βλαστ. 286
γουρ'νόματρα Σῦρ.

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μάντρα*.

'Η μάνδρα τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: *Ἦρε μὲν γουρουνόμαντρα κ' ἐπῆρε γουρουνόλασπη* Χίος. Συνών. εἰς λ. *γουρουνόκαλύβα*.

γουρουνομάντρι τό, Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 286 Δημητρ.
γ'ρουνουμάντρ' Μακεδ. (Κωνσταντινῶν.) *γουρ'νουμάντρ'* Μακεδ. (Γρεβεν.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) *γουρ'νουμάδρ'* Σάμ. (Μαυρατζ.) *γου'ουνουμάδιρ'* Σαμοθρ. *γου'ουνουμάδι* Σαμοθρ.

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μάντρι*.

Γουρουνόμαντρα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ζέχρ' οὐ τόπους μέσ' ἔς τοῦ γουρ'νουμάντρ'* Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Συνών. εἰς λ. *γουρουνόκαλύβα*.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γου'ουνουμάδιρ'* Σαμοθρ. *Γουρ'νουμάντρ'* Θεσσ. (Πήλ.)

γουρουνομιτζίνα ἡ, Πελοπν. ('Αχαΐα).

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μιτζίνα*.

Τὸ ἀπετριχωμένον καὶ ἄνευ λίπους δέρμα μεγάλου χοίρου, τὰ τεμάχια τοῦ ὁποίου τηγανισθέντα μετὰ λίπους ἀποτελοῦν θερμαντικὴν τροφήν.

γουρουνομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. *γουρ'νομούρης* Πελοπν. (Γαργαλ.) *γ'ρουνουμούρ'ς* Σάμ. (Μαραθόκ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μούρη*.

'Ο ἔχων πρόσωπον χοίρου, δυσειδὴς ἐνθ' ἄν.: *Νὰ μὴ κουριδεύῃ αὐτουσὰ οὐ γ'ρουνουμούρ'ς* Σάμ. (Μαραθόκ.) Συνών. *γουρουνομουσοῦδα* 2, *γουρουνομούσουδος*, *γουρουνομούτρης*, *γουρουνόμουτρο*, *γουρουνομούτσουνος*, *γουρουνομύτης*, *γουρουνόπροσώπος*, *χοιρομούρης*.

γουρουνομουσοῦδα ἡ, ἐνιαχ. *γουρ'νομουσοῦδα* Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μουσοῦδα*.

1) Τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου ἐνιαχ. Συνών. *γουρουνόμουτρο*. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος δυσειδὴς Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.) Συνών. εἰς λ. *γουρουνομούρης*.

γουρουνομούσουδος ἐπίθ., ἐνιαχ. *γουρ'νομούσουδος* Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. *γουρουνομουσοῦδα*.

'Ανθρωπος δυσειδὴς ἐνθ' ἄν.: *Τί θέλει ἀπὸ μὲ 'κεῖνος ὁ γουρουνομούσουδος;* Φραγκᾶτ. Συνών. εἰς λ. *γουρουνομούρης*.

γουρουνομούτης ἐπίθ. Ζάκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *γουρουνόμουτρο*.

Γουρουνομούρης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών.

γουρουνόμουτρο τό, 'Αθῆν. Ζάκ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. *γουρ'νόμουτρο* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μούτρο*.

1) Τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. *γουρουνομούσουδος*, *γουρουνομούτσουνο*. 2) *Γουρουνομούρης*, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών., 'Αθῆν. Ζάκ. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. 3) 'Ο ἀγροῖκος 'Αθῆν. Ζάκ. Συνών. εἰς λ. *γουρουνάνθρωπος* 2.

γουρουνομούτσουνο τό, Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μούτσουνο*. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ. ὑπὸ τὸν τύπ. *γουρουνομούτζουνο*. *Γουρουνόμουτρο* 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. καὶ συνών.

γουρουνομούτσουνος ἐπίθ. 'Αθῆν. *γουρ'νομούτσουνος* Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐσ. *γουρουνομούτσουνο*.

1) *Γουρουνομούρης*, τὸ ὅπ. βλ., 'Αθῆν. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.) 2) *Γουρουνόμουτρο* 3, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. κ.ά.): *Εἶναι φτοῦνος γουρ'νομούτσουνος καὶ δὲ λογαριάζει τίποτα* Γαργαλ. Συνών. εἰς λ. *γουρουνάνθρωπος* 2. 3) 'Ο ἀκάθαρτος Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. κ.ά.): *Ζεύει 'φτούν' ἡ γουρ'νομούτσουνη, καὶ βρωμαίει ἔς τ' ἀσκή της* (ζεύει = ὀζει) Γαργαλ.

γουρουνόμπαλος ὁ, ἐνιαχ. *γουρουνόβαλος* Ζάκ. (Κερ. Μαχαιρᾶδ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μπάλος*.

'Αωρον καὶ σκληρὸν σῆκον κατάλληλον μόνον διὰ τροφήν τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: *Κεῖνους τοὺς γουρουνόβαλους πῆγες κ' ἔφαγες;*

γουρουνομπεξεβένης ὁ, ἐνιαχ. *γουρ'νομπεξεβένης* Πελοπν. (Δίβρ. Κερπιν. Κοντοβάζαίν.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μπεξεβένης*.

1) Χοίρειον κρέας μαγειρευμένον Πελοπν. (Κερπιν.): *"Ελα σπῖτι, ἔχω σπουδαῖο γουρ'νομπεξεβένη*. *Πᾶμε νὰ φᾶμε γουρ'νομπεξεβένη*. 2) Χυλὸς παρασκευαζόμενος με ἀλεύρι, νερὸ καὶ λίπος χοίρου, ἄριστον ὡς πρωϊνὸν φαγητὸν τῶν χωρικῶν Πελοπν. (Δίβρ. Κοντοβάζαίν.) Συνών. *γουρουνόχυλός*.

γουρουνομπούμπαρο τὸ "Ηπ. (Κόνιτσ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μπουμπάρι*.

Τὸ ζῶον Γλομερίς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Millepedi). Συνών. εἰς λ. *γουρουνίτσα* 2.

γουρουνόμυαλο τό, ἐνιαχ. *γουρ'νόμυαλο* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τῶν οὐσ. *γουρ'οὔνι καὶ μυαλό*.

Μυελὸς χοίρου ἐνθ' ἄν.

γουρουνομύτης ἐπίθ. Πελοπν. (Βάχλ. Βούτσ. Γορτυν.) Σῦρ. — Κ. 'Ανακιάδ., Θαλασσ. 'Εγκυκλ., 208 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *γ'ρουνομύτης* "Ηπ. (Θεσπρωτ.) *γουρ'νομύτης* Πελοπν. (Αἰγ. Γαργαλ. Γορτυν. Κοντογόν. Σουδεν. Φιγάλ.) —

